

for, at en saadan Forandring vil kunne møde betydelige Vanskeligheder, og det vil maaske kunne ligge nær for den højtærede Krigsminister at gøre opmærksom paa, at saadan noget er let sagt, men ikke let gjort, at der kræves Bevillinger, maaske Lovgivningsmagtens yderligere Hjælp der til, og at man næppe med nogen større Sikkerhed kan paaregne, at en saadan Hjælp vil blive ydet. Og det er ganske sandt, jeg kan ikke garantere noget i saa Henseende; det er muligt, at de paapegede Ulemper ikke lade sig afhjælpe. Men hvis Forholdet er det, at vi ikke kunne faa noget andet end Jægerspris og Jægerspris, som det nu er — og vi maa jo sige, at noget er jo bedre end intet, og at Jægerspris er meget bedre end Amagerfælled til at skyde paa, naar der er Tale om feldtmæssig Skydning — saa vil jeg rigtignok sige, at ud fra dette Synspunkt vil det maaske blive temmelig farligt at etablere en Lejr ved Jægerspris. Denne Lejr vil komme til at ligge i umiddelbar Nærhed af en Stiftelse for Pigebørn, og det er netop paa denne Stiftelses Grund, der skydes. Og uden just at ville laste Artilleristerne — det være langt fra mig — kunde det dog tænkes, naar man lægger en hel Afdeling eller rettere sagt 3 Afdelingers Styrke i 3 Gange, 3 paa hinanden følgende Dage lige opad en saadan Stiftelse for Pigebørn, (hvoraf dog de ældste ere voksne, at der da kunde arriveres noget, som absolut vilde nødvendiggøre det for Stiftelsens Bestyrelse at afslaa at gaa ind paa en Forlængelse af Kontrakten udover 1901, til hvilken Tid den er bunden. Altsaa netop, hvis man skulde være bunden til Jægerspris, kan jeg ikke nægte, at jeg nærer nogen Bekymring for, at vi rykke Stiftelsen saa nær ind paa Livet, som vi gøre, hvis Lejren etableres. Nu er Forholdet det, at vi komme langvejs fra og skyde, og saa drage vi bort igen; Folkene ere altsaa nu hele Tiden under Kommando, men dette kan ikke gennemføres, naar de ligge der Døgn igennem i Lejren, ligefrem spærre Folkene inde af Hensyn til Stiftelsen, vilde se lidt underligt ud. Risikoen er saa meget større, som der er sket et helt Systemskifte dernede paa Stiftelsen. Medens der tidligere var en Forstander, der gennemførte en fuldstændig klosterlig Isolation af de unge Piger, en Isolation, der gik saa vidt, at den eneste Lærer, de havde, kaldte de Frøken, fordi de aldeles ikke kendte noget til Mandkønnet, har man nu slaaet fuldstændig om, og der er givet de unge Piger større Frihed. Det er efter

min Mening en overmaade fornuftig Ledelse, der nu er kommen, men det kan dog ikke nægtes, at det i den Situation, som jeg her har antydet, kunde medføre en noget forøget Risiko. Jeg vil derfor tillade mig at henstille ikke netop at nægte denne Bevilling, det drister jeg mig ikke til, men at gøre Sagen til Genstand for en grundig Overvejelse, for den kan virkelig ses fra forskellige Sider.

Der har jo været og er vist fremdeles et ikke ganske ringe Røre og en temmelig stor Uvilje her i Byen, særlig blandt Forretningsfolk, i Anledning af det store Telefonspørgsmaal, som har været Genstand for Omtale her i Salen, først i meget skarpe Udtryk fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) og siden i, jeg vil ikke sige i skarpe men i ophøjede Udtryk af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipson), der jo tordnede som en Jupiter tons og udsendte sine Tordenkiler mod de skælvende og sammenkrøbne Ministre ved Mødet i Gaar. Imidlertid har det jo dog vist sig ved Mødet, at de vare nogenlunde Jevende, og i alt Fald en af dem, den højtærede Finansminister, gjorde jo det ærede Medlem til Genstand for en Behandling, der mere ledede Tanken hen paa Pædagogikken end paa Mytologien. Ogsaa flere andre have haft fat paa dette Spørgsmaal. Jeg kan da ikke sige andet, end at ogsaa jeg finder, at der er meget berettiget i denne Uvilje, men jeg synes ikke, Adressen er ganske rigtig. Jeg tror, at man mere skulde vende sin Forbitrelse mod Loven end mod den, der følger den. Overmaade meget af det, der ankes over, er virkelig Fejl, som Lovgiverne maa tage deres Del af Ansvaret for. Det kan ikke nægtes, naar man læser Koncessionen igennem og sammenholder den med Loven, stemme de i det store og væsentlige paa hvert eneste Punkt.

Naar man ønskede, at Kommunen skulde have en Afgift, laa det overmaade nær i Loven at fastsætte en saadan, og saa vilde Ministeren være nødt til at respektere den; og naar man ønskede, at Kommunen skulde have en væsentlig Indfyldelse paa Koncessionens Indhold, hvad havde saa været naturliger end at bestemme det i Loven? Men alt sligt er holdt i ubestemt og svævende Udtryk, og Følgen deraf er bleven, at Ministeren har gjort, hvad han fandt rigtigt og naturligt. Det er muligt, at han paa enkelte Punkter ikke har haft Ret, men han maa jo følge sin Overbevisning; og jeg vil navnlig i Til-